ei te. Waggla tullewa ennambaste süggise wälja nink lähwa puije pähe üllest; sepärrast om ka tarwis neid wina-ku ajal, kõwwa harjaga, mes lubja wega jodetu om, häste puhhastada et ne waggla ärrahäetetus saasse, mes ehk wahhest pu kore sissen ollesse, nink kui sa sedda ollet tennu sis weel woit sa sedda nõri, mes salwiga woijetu om, ümbre keuta; kül sa sis näet et pu om wagglade eest hoitetu.

Kül olleshä kaija, sesamma salwiga ka puid lehhe sittikide eest hoita, kui sinna sedda osse pähe woijat. Se ei te pule mitte kurja, nink temma höng om kige säratsiide ellajide mele wasta.

Kige kurjemba pu-häetaja omma, üts weikenne rohholine waggel nink üts tõine musta nink köllatse jonega. Nesamma sõwa lehhe-ku ajal ja Jani-ku allustussen puid kohhalt paljas, nida et kui ka ne pu häste omma häitsenu, aija perremees ommete middage ei sa, ja kui mõnni ajastaig järgi mõda nida kik ärra sünwas, sis lät wimate pu ka hukka. Kui sinna omme puid tahhat hoita sis wõtta Oktobri ehk wina ku eddimätsil päiwil ütte lehte kirjotusse papperit, (kui ka middage pähe om kirjotetu) ija kui üts leht pu ümbre ei hara sis wõtta tõist ka weel appi. Sedda pappere-lehte keuda sinna selle kottale pu ümbre kun ne ossa nakkawa kannust wälja tulle ma, ent kae et ne papperi lehhe were tõine tõist häste kinni katwa. Üllembat papperi jaggo keuda kahhlakesse ehk nõriga, ent sedda allumest jaggo ütte kahhlakessega mes ölgest tettu, kõwwaste kinni, ja woija sedda üllembat jagao ütte rist-kämblid törwaga; ent sa peat egga kolme päiwa perra wastsest woidma.

Minkperrast sesinnane nouw sures abbis tullep, se om sest tutta:

Kui ne waggla ütte pu omma paljas sõwa, sis lähwa nemma ma sisse. Säält tullewa nemma wina-ku allustussen jälle wälja; essane om sis üts weikenne hahk liblik kumb ö ajal ümbrelendap, emmane om ni suur kui kerblane, pea nida kui luttik nink ei woi lendada. Emmatse lähwa pu pääl üllest nink essatse kumma ümbrelendawa, otsiwa neid kanno pääl üllest nink lähwa pari. Kui sedda om sanu sis lähwa emmatse pu pähe üllest nink lowa omme munne lehhe nink häälme urbe, ehk ka sammla sisse mes pu küllen om. Nesamma munna omma ni weikesse et neid ei jowwa silmaga õigede ärraselletada, ent ni paljo et neist tuhhanda wisil waggala wälja tullewa nink lähti ärrasõwa, sest et ei rõsse ilm ei ka, külm neile middage ei te.

Ent kun törwaga wojetu säät ei pässe ne emmatse ülle. Sepärrast lõitas et nemma suren hulgan, mõnnikord mitto sadda, törwa pääl om-